

mænd, hjemmeværnsfolk til uddannelse i Danmark, og Danmark har dermed været med til at yde en indsats med henblik på at lære, hvordan vi i Danmark med moderne pædagogiske principper uddanner vore soldater. De har altså ydet en indsats.

På samme måde kommer der også i 1995 soldater fra Letland til uddannelse.

Vi forstår på hr. Knud Enggaard, at når man lever op til de krav, der har været stillet til udvidelse af NATO, skal man også kunne optages som NATO-medlemsland. Det mener vi i Fremskridtspartiet også, og derfor mener vi også nu, at tiden er inde til at optage de tre baltiske lande. De har vist, at de vil leve op til de krav, der bliver stillet. Historisk set har de baltiske lande stor tilknytning til Danmark.

Når en udvidelse af NATO har været omtalt, har der været nævnt noget om skillelinjer. Det er klart, at hver gang man udvider med et nyt land, vil der opstå nogle andre skillelinjer. Vi mener i Fremskridtspartiet, at de skillelinjer naturligvis skal nedbrydes, efterhånden som nye lande søger om optagelse.

Fremskridtspartiet er derfor meget indstillet på, at vi nu får mulighed for at optage de baltiske lande, og derfor har vi i dag rejst denne forespørgselsdebat.

Jørgen Estrup (RV):

Debatten i dag er jo udtryk for, at vi har et Europa, der i allerhøjeste grad er under forandring, og på den baggrund synes jeg, at debatten er velbegrundet. Fremskridtspartiet skal bestemt ikke have utak for at rejse den. Jeg kan måske være lidt mere i tvivl om, hvorvidt motiverne er helt så prisværdige, det synes jeg at indledningen af debatten gav anledning til.

Men det er ikke afgørende; det er det, at vi får mulighed for i Folketinget at debattere noget, som bør være centralt i det danske folkestyre.

Også for NATO var 1989 jo det, man kan kalde et sikkerhedspolitisk år 0. Tingene ændrede sig, i og med at muren faldt og Warszawa-pagten blev ophævet. Dermed fik NATO en totalt ny rolle. Den rolle blev understreget med NATO's Londonerklæring fra sommeren 1990, hvor man skriver: NATO må blive en institution, hvor europæerne, canadierne og amerikanerne arbejder sammen ikke kun om det fælles forsvar, men om at opbygge et nyt fællesskab med alle nationer i Europa. Dermed har man klart dels understreget, at det politiske år en hovedopgave for NATO, dels at et kollektivt sikkerhedssystem er et mål.

Det er en opgave, som vi fra radikal side kun kan hilse velkommen. Det er også den måde, vi opfatter indsatsen bør gøres i Europa på, og det er også derfor, vi i allerhøjeste grad støtter NATO i dette arbejde.

Året efter kom etableringen af Det Nordatlantiske Samarbejdsråd, NACC, i Rom, og man frembragte dermed den åbning mod Øst, som er aldeles afgørende for at skabe et sådant nyt sikkerhedssystem. Vi kender alle sammen den succes, som dette samarbejde har haft, den øgede forståelse, det har skabt, og den tillid, der er en følge af det.

En ny opgave for NATO kom året efter, da man erklærede, at man var villig til at arbejde som operatør for FN i forbindelse med fredsbevarende styrker, altså at man ville arbejde med et mandat for FN, hvilket jo i øvrigt er i fuldstændig overensstemmelse med NATO-pagten, som også understreger, at man respekterer og anerkender, at de ting, som gælder for FN-pagten, også bør gælde for NATO-landene.

Det kollektive sikkerhedssystem er jo derudover suppleret og videreudviklet gennem formaliseringen af CSCE. CSCE's charter fra Paris rummer jo den formulering, at vi skal have en kollektiv sikkerhed i Europa, med formuleringen: »Sikkerhed er udelelig, og hver enkelt deltagende stats sikkerhed er uadskilleligt knyttet til de øvrige staters sikkerhed.«

Jeg tror, det er vigtigt at se NATO's rolle og CSCE's rolle som noget, der supplerer hinanden, og ikke som konkurrerende foretagender. CSCE har en organisation, som lægger vægt ikke blot på menneskerettighederne og på markedsøkonomien, men også på nedrustningen og dermed også på den del af sikkerheden, som interesserer NATO umiddelbart.

Der er kommet Stabilitetspagten til, som er EU's særlige initiativ, og på det seneste her i foråret i forbindelse med NATO-topmødet fik vi også de såkaldte partnerskabsaftaler. Disse sidste er jo den mest tydelige indsats i forsøget på at skabe et kollektivt sikkerhedssystem. Der er lavet en lang række partnerskabsaftaler, herunder altså også en partnerskabsaftale med Rusland, hvormed man har sikret sig, at det tillidskabende arbejde, som allerede er startet under Det Nordatlantiske Samarbejdsråd, nu i praksis kan føres videre.

Det, man kan sige, er, at der er tale om en meget gradvis suverænitetstafgivelse; man kan faktisk sige, at der er tale om en suverænitetstafgivelse både med seler og livrem, og det gør lande naturligvis i en verden, der ikke er sikker.